

ONTROUW

KORT
ROTTERDAMS

Beeld: © Marwan Magroun, 2017

Jana Akkerman
Montessori Lyceum Rotterdam

Ik kijk naar de klok op het perron. De wijzers wijzen 10.00 uur aan. Dan kijk ik omlaag naar mijn blote benen. Een ijzige wind waait over het perron en er gaat een rilling door me heen. Vanochtend leek het nog zo'n goed idee om een jurkje aan te doen. Het is mijn favoriete blauwe jurk die ik vorige maand heb gekregen. Ik had toen voor het eerst een goed cijfer voor wiskunde gehaald en van mijn moeder mocht ik iets leuks kopen. Hij leek me perfect voor deze dag. Maar daar denk ik nu wel anders over. Ik voel tranen opkomen. Ik haat huilen. Dus ik kijk omhoog en probeer aan iets anders te denken. Het lukt niet. Het beeld komt terug. Zij, die bovenop hem zit en hij met zijn handen op haar heupen. Ik schud mijn hoofd en probeer zo de gedachte weg te wuiven.

Wanneer komt die verdomde metro toch in hemelsnaam? Het enige wat ik nu wil is naar huis, deze vervloekte jurk uittrekken en huilen, diep onder de dekens. Ik haat huilen. Ik wil helemaal geen tranen aan hem verspillen. Hij verdient het niet, het zwijn. Dan bedenk ik me opeens dat het pas dinsdag is. Ik moet morgen nog naar school en die twee in de ogen kijken. Ik word misselijk van het idee. De twee personen die het dichtst bij mij stonden. Er komt een jongen met een rode Dirk tas het perron tegenover mij oplopen. Hij lacht en ik kijk weg. Ik wil niet meer aardig zijn. Wat krijg je ervoor terug? Helemaal niks.

Ja, we hadden weleens een meningsverschil. Maar als ik me rot voelde, was hij de enige bij wie ik wilde zijn. Ik had zoveel voor hem over. Maar er was nog een reden waarom ik alleen nog zou willen huilen.

Zij en ik zouden die middag naar de film gaan. Dat deden we iedere keer als we geen toetsen hadden, maar ze had afgezegd. Ze zei dat ze zich niet lekker voelde en te moe was om naar de bios te gaan. Ik zat toch al in de metro, ik dacht ik nog even bij haar langs te gaan om haar beterschap te wensen. Had ik dat nou maar niet gedaan. Dan was alles nu anders geweest. Dan was ik niet bedrogen door mijn allerbeste vriendin. Ik had gewoon bij het eerstvolgende perron moeten uitstappen en terug naar huis moeten gaan. Als ik dat had gedaan stond ik hier nu niet aan de andere kant van de stad, in de kou, met mijn blote benen. Ik kijk weer naar de klok, het is zeven minuten later. De jongen op het andere perron heeft zijn Dirk tas neergezet en leunt tegen het hek. Dan hoor ik opeens een geluid in de verte en ik zie dat mijn metro er aankomt. De jongen kijkt me aan en ik lach naar hem.